Κυριακὴ Ζ’ Ματθαίου (Ἀπόστολος: Ρωμ. 15, 1-7)
3 Αὐγούστου 2008

«Ὀφείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ ἵνα ἀρέσωμεν τῷ πλησίον ἡμῶν εἰς τὸ ἀγαθόν, πρὸς οἰκοδομήν».

Ἀδελφοί μου, τὰ πιὸ θαυμάσια πράγματα καὶ κτίσματα, ἄψυχα καί μή, γίνονται μὲ τὴν τέχνη τῆς ἀγάπης, ποὺ μόνο χτίζει καὶ ποτὲ δὲν γκρεμίζει. Τὴν ἀγάπη ποὺ ἐμπνέει καὶ καθοδηγεῖ, φωτίζει καὶ ἀνυψώνει, ποὺ «μακροθυμεῖ καὶ χρηστεύεται», ποὺ «οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς». Μὲ αὐτὴν τὴν προοπτικὴ δικαιώνεται ὁ λόγος τοῦ ἀποστόλου Παύλου, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς πρέπει νὰ εἶναι ἀρεστὸς στὸν ἄλλο καὶ νὰ συντελῆ στὸ καλό του καὶ νά τὸν οἰκοδομῆ στὴν ἀρετή.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι, ἀγαπητοί μου, ἕνα κρᾶμα ἀπὸ ἱκανότητες καὶ ἀδυναμίες, ἀπὸ πλεονεκτήματα καί μειονεκτήματα. Ἄλλοτε νοιώθει δυνατὸς καὶ γενναῖος, ἄλλοτε πάλι ὄχι· ἄλλοτε εἶναι δύναμη, ἄλλοτε πάλι ἀδυναμία, ἅγιος καὶ ἁμαρτωλός, στρατιώτης καὶ λιποτάκτης, μεγάλος καί μικρός. Ὅσο εἶναι ἰσχυρὸς καὶ δυνατὸς πρέπει νὰ οἰκοδομῆ καὶ νὰ ἐνισχύη τοὺς ἀδύνατους στὴν πίστη. Ὡς ἁμαρτωλὸς ποὺ συναισθάνεται τίς ἀτέλειές του ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἠθικὴ ἐνίσχυση τῶν ἄλλων. Στὴν πρώτη περίπτωση «ὀφείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν». Στὴν δεύτερη περίπτωση «ἀδελφὸς ὑπὸ ἀδελφοῦ βοηθούμενος, ὡς πόλις ὀχυρὰ καὶ ὑψηλὴ» (Παρ. 18-19).

Ἡ χριστιανικὴ οἰκοδομὴ εἶναι ὑποχρέωση ὅλων μας, ὑποχρέωση τοῦ κάθε χριστιανοῦ. Νὰ οἰκοδομῆ καὶ νὰ οἰκοδομῆται, νὰ προσφέρη καὶ νὰ παίρνη· νὰ διδάσκη καὶ νὰ διδάσκεται, νὰ συμβουλεύη καὶ νὰ συμβουλεύεται. «Πάντα πρὸς οἰκοδομὴν γινέσθω» (Α’ Κορινθ.- 14-26). Ὅποιος ἀγαπᾶ ξέρει νὰ προσφέρεται, δὲν εἶναι φίλαυτος, γιατὶ ἡ φιλαυτία σκοτώνει τὴν ἀγάπη. Τέλειο παράδειγμα ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος «οὐχ ἑαυτῷ ἤρεσεν, ἀλλὰ καθώς γέγραπται, οἱ ὀνειδισμοὶ τῶν ὀνειδιζόντων σε, ἐπέπεσον ἐπ᾽ ἐμὲ» (Ρωμ. 15-3).

Ὅμως γιά τὸ ἔργο τῆς οἰκοδομῆς χρειάζονται ὑλικά, χρειάζεται τέχνη καὶ ἐπιστήμη, γνώση καὶ ἐπιμονή. Δὲν πρέπει νὰ κάνουμε ὅσα ἀρέσουν μόνο σ᾽ ἐμᾶς, ἀλλ᾽ ὅσα ἀρέσουν στοὺς ἀδελφούς μας· «Ἕκαστος ὑμῶν τῷ πλησίον ἀρεσκέτω εἰς τὸ ἀγαθὸν πρὸς οἰκοδομήν». Ὅμως ὑπάρχουν καὶ περιπτώσεις, ποὺ πρέπει ἀνοχὴ

καί μακροθυμία νὰ ἐπιδείξουμε. Καὶ τότε· ἂς μὴ διστάσουμε «μετά, πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πραότητος καί μακροθυμίας, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ» (Ἐφεσ. 4, 2-3) νὰ βαστάζουμε τὰ ἀσθενήματα αὐτῶν. Ἐπίκαιρος καὶ ἐδῶ ἡ Παύλεια ὑπόδειξη καὶ προτροπὴ «νουθετεῖτε τοὺς ἀτάκτους, παραμυθεῖσθε τοὺς ὀλιγοψύχους, ἀντέχεσθε τῶν ἀσθενῶν, μακροθυμεῖτε πρὸς πάντας» (Α΄ Θεσ. 5, 14 – 15), μιμούμενοι τὸν Οὐράνιο Πατέρα ποὺ «ἀνατέλλει τὸν ἥλιον Αὐτοῦ ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους» (Ματθ. 5 – 45).

Ἡ ἀνοχή, ἡ μακροθυμία καὶ ἡ ἀνεξικακία πρὸς τοὺς ἀδυνάτους στὴν πίστη, πρὸς ἀδιαφόρους γιά τὴν ἀρετή, πρὸς τοὺς ἀπαθεῖς γιὰ ὅσα συμβαίνουν γύρω τους προβάλλεται ὡς καθῆκον χριστιανικό. Καθῆκον καθημερινὸ καὶ διαρκὲς «μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἑνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. 4, 13) «ἀλλὰ καὶ συμπολῖται τῶν ἁγίων… ἐπικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν» (Ἐφεσ. 2-20). Ἀδελφοί, προσοχή· «ἕκαστος ἐξ ἡμῶν βλεπέτω πῶς ἐπικοδομεῖ».

Ἀρχιμ. Ν. Κ.